

»Živelik«

Na postajah je bilo vse prosto. Zmeraj in povsod je švignil vlak mimo, da so se ljudje komaj zavedli.

Pretekkel je dan, pretekla sta dva. Ves svet se je prestrašil. Fotografii so tekali k progi, če bi morda ujeli drveči vlak. Časniki so se pritoževali, ljudstvo je demonstriralo, kričalo, da so vsega krivi ministri, ministri so se izgovarjali, da je to nekaj posebnega. Sestavili so komisijo, da bi ustavila drveči vlak.

Zastonj! Vlaka niso mogli ustaviti. Prebredel je že nešteto dežel, povsod so mu odpirali pot.

Naprej! Naprej!

Čakali so, če bi se morda vlak vrnil na postajo, s katere je odšel. Ni se vrnil. Hitel je v neznane dežele, niso ga zadržale ne meje ne vojske. Ko je prebredel Evropo, je zavil v Azijo, šel je čez Sibirijo, obiskal Kitajsko, ustavil se ni nikjer. Društvo narodov je sklicalo veliko zborovanje. Sklenili so, da se mora vlak takoj ustaviti, vlak je pa hitel in hitel, kakor bi se mu mudilo nekam daleč, daleč... Koder je šel, so se ljudje budili, sredi noči so vstajali iz hiš in se čudili. No, potem niso hoteli več zaspati, sploh se je zgodilo tako, da bi moralo sonce izpremeniti svoj tek in sijati tudi ponoči. Učenjaki so si belili glave, da bi rešili svet, vlak je pa še zmeraj hitel in hitel.

Tam nekje na daljnem Kitajskem prav ob morju se je končno ustavil. Starka je izginila. Ljudje, ki so prihiteli k vlaku, so bili strašno navdušeni. Vzdignili so strojevodjo in kurjača na ramena in ju nesli v mesto. Spredej je šla godba in sploh so napravili veliko slavlje. Potem so izbrali strojevodjo za svojega vladarja. Toda Matjaž je bil star, imel je ženo in otroke, tožilo se mu je po njih, zato je prosil za upokojitve in je prepustil vladanje tovarišu kurjaču, sam se je pa tiho vrnil domov, zakaj izpolnil je svojo dolžnost, prevozil je z drvečim vlakom ves svet.

Vinko Žitnik:

Prošnja.

*Daj, sezi po desnici moji blede,
ko bela sestra me iz te pustinje
na belo pot detinsko spet odvédi!*

*Kako svetlo blesti se duša tvoja,
kak tihe, sinje tvoje so stopinje —
a skozi noč vidijo se pota moja...*

*Na tvojih potih bi nogé počile,
ob tvoji luči duša spet zblestela
in v srcu bi mi rože bele ozklile.*

*In Bog bi spet sladko počival v meni
in jaz v Njem... Mrzla duša bi se vnela,
v Njem izgorela s čistimi plameni...*